

РЕШЕНИЕ

№ 375

гр. Варна, 24.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Деспина Г. Георгиева

Членове: И.ка Д. Дрингова
Ивелина Владова

при участието на секретаря Доника Здр. Х.а
като разгледа докладваното от Деспина Г. Георгиева Въззивно гражданско дело № 20223100502235 по описа за 2022 година

Постъпила е **въззивна жалба вх.№ 57960/23.08.2022** от **Д. Т. К.** ЕГН ***** с адрес: гр.Варна бул."Вл.В." ***, чрез адв.Цв.Д. - съд.адрес : гр.Варна ул."В.А." № 17, партер, офис № 2, срещу решението на ВРС-XVІс-в № 2578/01,08.2022г по гр.д.№ 15102/2021, **в частта му**, с която е **отхвърлена** претенцията му срещу Прокуратурата на РБ за обезщетение за разликата **над 750лв до претендираните 5000лв**, представляващи частичен иск от общо претендирана сума в размер на 10000лв – обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на повдигнато срещу него обвинение в извършването на престъпление от общ характер по чл.172б ал.1 НК, по което е образувано ДП № 239/2014г по описа на ОД на МВР Варна, както и НОХД № 907/2017г по описа на ВРС, с което ищецът е признат за невиновен и ВНОХД № 1096/2018г по описа на ВОС, с което присъдата на ВРС е потвърдена, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска в съда — 19.10.2021г до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ.

Счита същото за неправилно и незаконосъобразно по сл. съображения:

Досъдебно производство № 239/2014г по описа на ОД МВР Варна е продължило 483 дни, докато наказателното производство в двете фази е продължило 637 дни.Мярката за неотклонение по отношение е била за период от 991 дни. Проведени са били осем открити съдебни заседания на първата инстанция на дати: 12.04.2017г; 15.11.2017г; 20.12.2017г; 12.02.2018г; 25.04.2018г; 10.05.2018г; 20.06.2018г и 16.07.2018г. За периода от 29.10.2015г до 23.11.2018г, т.е. повече от три години въззивникът претърпял неимуществени вреди, причинени пряко от воденото срещу него разследване и наказателно дело. От свидетелските показания се установи, че през този дълъг период от време Д. Т.К. изпитвал чувства на тревожност, обремененост поради воденото срещу него наказателно производство. Установило се е, че здравословното и психическото състояние се влошило, тъй като за повдигнатото обвинение се предвиждало наказание лишаване от свобода до 5 години. Въззивникът започнал да приема лекарства за високо кръвно, като преди това не бил имал подобни здравословни проблеми. При всяко негово явяване по делото, същият освен високо кръвно получавал паник атаки, задух, световъртеж, като неговото здравословно състояние рязко се влошавало. От свидетелите се установило още, че изпитвал чувство на сам пред децата си от това, че баща им бил привлечен като обвиняем в престъпление, бил е избягван от съсед и приятели. Преди воденото срещу него разследване бил жизнерадостен и общителен. След като му било повдигнато обвинението, същият се затворил в себе си, престанал да общува с роднините, приятелите и близките си хора. Изгубил авторитета си пред неговите деца и не би пълноценен в тяхното възпитание с личен пример поради това, че би подсъдим. От свидетелите се установява, че нямал възможност да работи пълноценно, тъй като повечето му клиенти го познавали и след като бил обвинен, всички научили за това и започнали да търсят услугите на негови колеги, като го отбягвали. Впоследствие изпаднал в продължителна депресия, тъй като животът му рязко се бил променил поради воденото срещу него дело. Съобразно задължителната практика на ВКС, постановена по чл.290 ГПК № 427/16.06.2010г по гр.д.№ 273/2009г на III ГО; № 480/23.04.2013г по гр.д.№ 85/2012г на IV ГО; № 449/16.05.2013г по гр.д.№ 1393/2011г на I ГО; № 96/31.05.2013г по гр.д.№ 792/2012г на IV ГО; № 123/23.06.2013г по гр.д.№ 254/2014г на III ГО; № 389/04.08.2014 по гр.д.№ 40/2013г на I ГО; № 358/06.01.2015г по гр.д.№ 2026/2014г на IV ГО; № 151/13.05.2014г по гр.д.№

5386/2013г на IV ГО; № 267/26.06.2014г по гр.д.№ 820/2012г на V ГО; № 532/24.06.2010г по гр.д.№ 1650/2009г на III ГО; № 439/14.12.2012г по гр.д.№ 91730/2011г на IV ГО; № 149/2.05.2011г по гр.д.№ 574/2010г на III ГО; № 391/13.01.2012г по гр.д.№ 201/2011г на III ГО; № 335/10.01.2012г по гр.д.№ 296/2011г на II ГО и др. в понятието неимуществени вреди се включват всички телесни и психически уреждания на пострадалия, претърпените болки и страдания, които в своята цялост представляват негативни емоционални изживявания на лицето, намиращи не само негативно отражение в психиката, но и в социален дискомфорт в определен период от време. Обезщетението за неимуществени вреди в хипотезата на чл.2 от ЗОДОВ е за увреждане на неимуществени права, блага или правно защитими интереси. Вредите се изразяват в нравствените, емоционални, психически, психологически терзания на личността, накърнената чест, достойнство, добро име в обществото. Размерът на обезщетението за имуществени вреди се определя от съда по справедливост след преценка на всички конкретно обективно съществуващи обстоятелства и при наличие на причинна връзка с незаконните актове на правозащитните органи. От значение за размера на обезщетението са тежестта на престъплението, за което е било повдигнато обвинение, продължителността на незаконното наказателно преследване, интензитета на мерките на процесуална принуда, броя, продължителността на извършените с участие на лицето процесуални действия, начинът, по който обвинението се е отразило на пострадалия с оглед на личността му, начина му на живот, среда, ценностна система, рефлектирало ли е обвинението върху професионалната му реализация, на общественото доверие и социалните му контакти, отраженията върху личната му емоционална сфера, здравословното му състояние и други, които следва да се преценяват съобразно конкретните обстоятелства за всеки отделен случай. Фактът на незаконно обвинение е достатъчен да индицира, че подсъдимият е претърпял вреди, рефлектиращи върху неговата чест и достойнство. Безспорно за периода на наказателното преследване ищецът имал отрицателни изживявания от незаконното обвинение - то ограничавало възможността му да води обичайния си начин на живот и му се отразявало емоционално негативно. Нормално било да се приеме, че по време на цялото наказателно производство лицето, обвинено в извършване на престъпление, и впоследствие оправдано, да изпитва неудобства, да се чувства унижено, а също така притеснено и несигурно;

накърняват се моралните и нравствените ценности и личността, както и социалното му общуване. Справедливостта като критерий за определяне паричния еквивалент на неимуществените вреди не е абстрактно понятие, а се извежда от преценката на конкретните обстоятелства, които носят обективни характеристики—характер и степен на увреждане, начин и обстоятелства, при които е получено, последици, продължителност и степен на интензитет, възраст на увредения, обществено и социално положение. Като база за определяне паричния еквивалент на обезщетението следва да служи още икономическият растеж, стандартът на живот и средностатистическите показатели за доходите и покупателните възможности в страната към датата на увреждането, както и обстоятелството, че осъждането само по себе си има ефект на репарация. Размерът на обезщетението не следва да бъде и източник на обогатяване за пострадалия. В случаите на незаконно обвинение в извършване на повече от едно престъпление, обезщетението се определя глобално, а не поотделно за всяко едно деяние, за което обвиняемият е бил оправдан. Изпитание от лицето психически емоционален и физически дискомфорт е във връзка с всички обвинения, дори и ако не са повдигнати в едно, а по няколко дела. В настоящия случай следва да се отчете сравнително некраткият период, през който обвиненията са били поддържани четири години, неколkokратните призовавания в досъдебната и съдебната фаза на производството, както и извършените различни процесуални действия в досъдебното производство. Претърпените от ищеца неимуществени вреди, на които сочат свидетелите, се изразяват в преживени срам и неудобство в професионален и личен план, засегната чест и достойнство, в изпитано неспокойствие, влошено здравословно състояние, унижение ; доброто му име в обществото било силно накърнено. Очевадно за съда по делото не са били събрани доказателства за трайни негативни последици за психическото и физическо състояние на ищеца, предизвикани изключително от незаконното обвинение. С оглед на изложеното следва да се приеме, че за обезщетяването на ищеца за причинените му неимуществени вреди от незаконно повдигнатото му обвинение за престъпление са необходими 10 000лв, тъй като в този период за ищеца е било трудно да се върне на работа, и ако за периода от 4 календарни години бе имал възможността да работи както преди, то имущественото му състояние би било значително по-голямо от претендирания размер. Дори само тези пропуснати ползи не биха могли да

бъдат възмездени чрез претендираната сума. Ето защо счита, че претендираната сума справедливо би обезщетила преживените болки и страдания от ищеца, без да служи за неоснователно обогатяване със средства. За главницата от 5 000лв дори не претендира присъждането на законната лихва. Поради изложеното моли за отмяната на решението в неговата отхвърлителна част и да бъде присъдена изцяло сумата по предявения частичен иск. Моли за присъждане на сторените по делото разноски, вкл. и адв.възнаграждение.

В срока по чл.263 ГПК не е постъпил **писмен отговор** от въззиваемата страна **ПРОКУРАТУРАТА на РБ**. В о.с.з. изразява становище за неоснователност на жалбата и поддържане на изложеното още пред първата инстанция.

В **исковата си молба Д. Т. К.** твърди, че на 23.06.2014г срещу него с Постановление е било образувано досъдебно производство № 239/2014г по описа на ОД на МВР-Варна за престъпление по чл.172б ал.1 от НК за това, че в периода от 14.08.2013г до 21.08.2013г в гр. Варна, в условията на продължавано престъпление, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ "ЛАСИЯ-И. М." с управител И. Хр.М. е използвал търговското наименование „Ласия“ в търговската си дейност-таксиметров превоз, осъществяван чрез ЕТ"Ведитив-Д. К.", в нарушение на разпоредбите на чл.73 ал.1 и чл.13 ал.2 т.3 вр.чл.13 ал.1 т.2 от ЗМГО, както и че на 09.10.2014г в гр.Варна без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ "ЛАСИЯ-И. М." с управител И. Х. М., използвал в търговската си дейност- таксиметров превоз, осъществяван чрез ЕТ "Ведитив-Д. К.", в нарушение на разпоредбите на чл.73 ал.1 и чл.13 ал.2 т.3 вр.чл.13 ал.1 т.2 от ЗМГО.

На 29.10.2015г. с Постановление за привличане като обвиняем е привлечен ищецът Д.К. за извършено престъпление по чл.172б ал.1 НК, като му е била наложена мярка за неотклонение подписка, което постановление е предявено на същия на 6.11.2015г. На 2.12.2016г с Постановление за привличане като обвиняем е привлечен ищецът за извършено престъпление по чл.172б ал.1 НК, като му е наложена мярка за неотклонение подписка, което постановление е предявено на обвиняемия на същата дата. Въз основа на така повдигнатите обвинения, на 23.02.2017г. Районна прокуратура-Варна

е внесла в съда обвинителния акт срещу Д. Т.К.. Проведени били осем открити съдебни заседания на първата инстанция : 12.04.2017г, 15.11.2017г, 20.12.2017г, 12.02.2018г, 25.04.2018г, 10.05.2018г, 20.06.2018г и 16.07.2018г С Присъда № 202/16.07.2018г. на РС-Варна по НОХД № 907/ 2017г Д. Т. К. е бил признат за невиновен по така повдигнатите от РП-Варна обвинения. Същата е била потвърдена от ОС-Варна с Решение № 305/23.11.2018г по ВНОХД № 1096/ 2018г. Досъдебното производство № 239/2014г по описа на ОД на МВР-Варна е продължило 483 дена, а наказателното производство в двете фази - 637 дни. Мярката за неотклонение по отношение на ищеца е била за период от 991 дена. За периода от 29.10.2015г до 23.11.2018г. ищецът е претърпял неимуществени вреди, причинени пряко от воденото срещу него разследване и наказателно дело. В резултат от същото авторитетът му пред обществото бил безвъзвратно уронен; изпитвал чувства на тревожност, обремененост; здравословното му и психическото състояние се влошили, тъй като за повдигнатото обвинение се предвиждало наказание лишаване от свобода до 5 години. При всяко негово явяване по делото, същият имал високо кръвно, получавал паник-атаки, задух, световъртеж, като неговото здравословно състояние рязко се влошавало. Бил отбягван от приятели и съседи, което го карало да се затвори в себе си и да не общува с никого за дълги периоди от време. Често е ставал свидетел как след него познати, съседи и приятели си говорели тихо и го сочели, като това допълнително го дистанцирало да общува с хора. Ищецът е женен и има от брака си две деца, пред които изпитвал чувство на срам, че бил привлечен като обвиняем за престъпление. Изгубил авторитета си пред тях и така не бил пълноценен в тяхното възпитание чрез личния си пример, след като бил подсъдим. Често, когато искал да им обясни кое е правилно и кое не, те му отвръщали, че бил престъпник и не било редно да ги поучава. Това го карало да се чувства лош родител. По този начин не можел да прекарва пълноценно дните със семейството си, когато бил подсъдим. Това влошило и отношенията със съпругата му; често се карали за незначителни неща. За периода на воденото срещу него производство, същият претърпял негативи, както в личен и семеен план, така и в професионален, тъй като Д. Т.К. е таксиметров шофьор и доброто име в обществото е предпоставка за нормалното упражняване на професията му. Ищецът нямал възможност да работи пълноценно, тъй като повечето му клиенти го познавали и след като бил обвинен за извършване на

престъпление, всички научили за това, започнали да го отбягват и да търсят услугите на негови колеги. Като последица от гореописаното ищецът изпадал в продължителни депресии, тъй като животът му рязко се бил променил. Предвид изложеното моли за осъждането на ответника ПРОКУРАТУРА НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ да му заплати сумата от 5000лв /пет хиляди лева/, представляваща частичен иск от общо претендираната 10000лв, представляваща претърпени неимуществени вреди, претърпени в резултат от повдигнатото срещу него обвинение за извършено престъпление от общ характер по чл.172б ал.1 НК, по което било образувано досъдебно производство № 239/2014г по описа на ОД МВР Варна, както и НОХД № № 907/2017г на ВРС, по което ищецът е признат за невиновен с постановеното от ВРС присъда, потвърдена от ВОС. Претендира и присъждането на законната лихва от датата на предявяване на иска до окончателното изплащане на задължението. Моли за присъждане и сторените за настоящото производство съдебно-деловодни разноски.

В срока по чл. 131 ГПК е подаден отговор от ответника ПРОКУРАТУРАТА на РБ чрез ВРП със становище за неоснователност, както и по размер по сл.съображения: .ипсват доказателства за възникнали неимуществени вреди, които да са произтекли от поведението на ответника, а само общо и декларативно се заявяват такива. В тежест на ищеца е да установи наличието на твърдените вреди, непосредствената им връзка с обвинението за престъпление от общ характер, както и техния размер, а такива доказателства не са ангажирани. Изреждането на физически и емоционални състояния като чувство на тревожност, обремененост и срам не са доказателство за тяхното възникване, а още по-малко да са резултат от воденото срещу ищеца наказателно производство. Сочените лични взаимоотношения в семейството не са продукт от процесуалното поведение на ответника, за твърдяното влошаване на здравословното и психическото състояние на ищеца липсват каквито и да било медицински документи, посочените обстоятелства за социална самоизолация и говореното по адрес на ищеца от околни нему лица са декларативно изброени твърдения, които не само че са недоказани, но и те не се намират в причинна връзка с поведението на ответника, тъй като наказателното производство срещу ищеца не е станало достояние на неговите познати по инициатива на ответника, по сходен начин сочените несгоди в професионален план също не са в резултат от действията

на ответника. Претенцията за неимуществени вреди, освен, че е неоснователна, но и претендираният размер е прекомерен, тъй като не отговоря на обстоятелствата по делото ; не е съответен на разпоредбата на чл.52 ЗЗД и на съдебната практика в аналогични случаи. Престъплението, за което е било повдигнато обвинение, не е тежко по смисъла на чл.93 т.7 от НК. На ищеца е била взета най-леката мярка за неотклонение. Сама по себе си тя не е доказателство и за възникването на вреди, тъй като липсват доказателства мярката да е засегнала ежедневния ритъм на живот на ищеца. По отношение на сочената продължителност на наказателното производство в съдебната фаза, по повод броя на проведените съдебни заседания на първа инстанция, следва да се посочи, че ответникът не може да носи отговорност за целия период на наказателното производство, тъй като след приключване на досъдебното производство и внасяне на материалите в съда, друг вече е ръководно-решаващият орган и от неговите действия, както и от процесуалното поведение на другите участници в процеса, зависи до голяма степен неговата продължителност.

Прави искане за приложението на чл.5, ал.2 от ЗОДОВ за освобождаване от отговорност. В случая от съдебните актове се установява, че ищецът е извършил деянието, в което е бил обвинен, но съдът е приел, че то съставлява административно нарушение и затова му е наложил административно наказание „глоба“. Така с виновното си противоправно поведение ищецът е съпричинил увреждането, тъй като извършеното от него нарушение е единствена причина за наказателното производство.

Възразява срещу посочената в исковата молба дата на увреждането от 23.06.2014г, тъй като на тази дата е било образувано досъдебното производство, а на 6.11.2015г. е било предявено обвинението срещу ищеца.

Възразява срещу искането за присъждане на съдебно-деловодни разноски, в тази връзка в исковата молба се сочи, че се представял списък по чл.80 ГПК и доказателства за извършването им. В случая такъв списък липсвал, а единствено било налично доказателство за заплатена държавна такса.

В съдебно заседание ищецът, чрез процесуален представител моли за уважаване на исковете и присъждане на сторените по делото разноски.

Така предявените в условията на обективно кумулативно съединяване

искове намират правното си основание в разпоредбата на чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ и чл.86 ЗЗД.

СЪДЪТ, с оглед пределите на въззивното производство, очертани с въззивната жалба, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно и по вътрешно убеждение, съобразно чл.235 ГПК, приема за установено **от фактическа страна**:

Приобщеното е по делото НОХД № 907/2017г на ВРС, ВНОХД № 1096/2018г на ВОС, ВЧНД № 466/2016г на ВОС, НОХД № 6443/2015г на ВРС и ДП № 239/2014г на ОД МВР Варна. От същите се установява: досъдебно производство № 239/2014г на ОД МВР Варна е било образувано с Постановление от 23.06.2014г на прокурор при ВРП срещу виновно лице за престъпление по чл.172б ал.1 НК за това, че през м.май 2013г в гр.Варна, без съгласието на притежателя на изключителното право е използвал в търговската си дейност чужда търговска марка „Ласиа 500 000" без правно основание (том 1, л.1-2 от ДП № 239/2014г по описа на ОД МВР Варна). На 29.10.2015г ищ.Д.К. е бил привлечен като обвиняем за престъпление по чл.172б ал.1 от НК, за това, че през периода 14.08.2013г-09.10.2014г в гр.Варна, в условията на продължавано престъпление, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ„Ласиа-И. М."-Варна с управител И. Хр.М., използвал чуждата търговска марка при осъществяваната от него търговска дейност-таксиметров превоз чрез ЕТ„Ведитив Д. К."-Варна, в нарушение на чл.73 ал.1 и чл.13 ал.2 т.3 във вр.чл.13 ал.1 т.2 от Закона за марките и географските означения ЗМГО/, гласящи: „чл.73(1) Използването в търговската дейност на знак по смисъла на чл.13 без съгласието на притежателя съставлява нарушение; чл.13(1) Правото върху марка включва правото на притежателя ѝ да я използва, да се разпорежда с нея и да забрани на трети лица без негово съгласие да използват в търговската дейност знак, който: 1. е идентичен на марката за стоки или услуги, идентични на тези, за които марката е регистрирана; 2. поради неговата идентичност или сходство с марката и идентичността или сходството на стоките или услугите на марката и знака съществува вероятност за объркване на потребителите, която включва възможност за свързване на знака с марката; 3. е идентичен или сходен на марката за стоки или услуги, които не са идентични или сходни на тези, за които марката е регистрирана, когато по-ранната марка се ползва с известност на територията на Република България и използването без основание на знака

би довело до несправедливо облагодетелстване от отличителния характер или известността на по-ранната марка или би ги увредило. ал.2 „Използване в търговската дейност по смисъла на ал.1 е: 1. поставянето на знака върху стоките или върху техните опаковки; 2. предлагането на стоките с този знак за продажба или пускането им на пазара, или съхраняването им с тези цели, както и предлагането или предоставянето на услуги с този знак; 3. вносът или износът на стоките с този знак; 4. използването на знака в търговски книжа и в реклами" без правно основание обект на това изключително право - комбинирана марка № 53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „Мазда 6" с рег. № В 73-00 НА, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентно ведомство на Република България - престъпление по чл.172б ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК, за което се предвижда наказание: лишаване от свобода до пет години и глоба до пет хиляди лева /т.2, л.245-246 от ДП № 239/2014г/. Със същото Постановление за привличане на ищеца е взета мярка за неотклонение „подписка". На 6.11.2015г ищецът бил разпитан в качеството му на обвиняем по ДП № 239/2014год от органа на досъдебното производство /т.2, л.247 от ДП № 239/2014г/, който се е възползвал от правото си да не дава обяснения и разпитът е продължил 2 минути. Със заключително мнение от 11.11.2015г водещият разследването е приключил досъдебното производство срещу Д.К. с мнение за предаване обвиняемия на съд и е изпратил материалите във ВРП /т.2, л.252-254 от ДП/. С Обвинителен акт от 17.12.2015г на прокурор при ВРП същият е привлечен за обвинен за извършено престъпление по чл.172б ал.1 вр.чл.26 ал.1 от НК, указано в Постановлението за привличане на обвиняем от 29.10.2015г /л.3-8 по нак.дело/ и по този повод е било образувано НОХД № 6443/2015г на ВРС. С определение, постановено в проведеното по същото дело на 16.03.2016г. публично съдебно заседание, след направено от процесуалния представител на К. възражение, съдебното производство е било прекратено и делото върнато на ВРП за отстраняване на допуснатите нарушения - л.17-19 по НОХД № 6443/2015г на ВРС. Същото е било протестирано от прокурора и потвърдено с определение № 370/19.04.2016г по ВЧНД № 466/2016г на ВОС - л.9 по ВЧНД № 466/2016г.на ВОС. На 3.08.2016г, след връщане на материалите по наказателното производство на органа на досъдебното производство, ищецът отново е бил разпитан в качеството му на обвиняем по ДП № 239/2014г, като разпитът е продължил 40

минути – т.3, л.2-3 от ДП № 239/2014г. С Постановление от 24.08.2016г на зам.Районен прокурор при ВРП на ищеца К. е била отменена взетата с Постановлението от 29.10.2015г МНО „Подписка“ – т.3 л.78 от ДП № 239/2014г. От докладна записка /л.136-т.3 от ДП/ е видно, че на 10.10.2016г е бил проведен телефонен разговор с ищеца със служител на отдел „Икономическа полиция“ и на 28.10.2016г ищецът е предоставил сведение по досъдебното производство – л.143 от т.3 от ДП. На 2.12.2016г. с Постановление от същата дата ищ.Д К. отново е бил привлечен като обвиняем за: престъпление по чл.172б ал.1 вр.26 ал.1 НК за това, че през периода 14.08.2013г.-21.08.2013г в гр.Варна, в условията на продължавано престъпление, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ „Ласиа-Ив.М.“-Варна, представлявано от управителя Ив.Хр.М., ищецът е използвал в търговската си дейност-таксиметров превоз, осъществяван чрез ЕТ „Ведитив Д. К.“-Варна, в нарушение на чл.73 ал.1 и чл.13 ал.2 т.3 във вр.чл.13 ал.1 т.2 от ЗМГО, гласящи /следва цитиране на съответните норми/, без правно основание обект на това изключително право - комбинирана марка № 53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „Мазда 6“ с рег.№ В 7300 НА, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентно ведомство на Република България - престъпление по чл.172б ал.1 вр.чл.26 ал.1 НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода до 5 години и глоба до 5000лв; престъпление по чл.172б ал.1 НК за това, че на 09.10.2014г в гр.Варна, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ „Ласиа-Ив.М.“-Варна, представлявано от управителя Ив.Хр.М., ищецът е използвал в търговската си дейност-таксиметров превоз, осъществяван чрез ЕТ „Ведитив Д. К.“-Варна, в нарушение на чл.73 ал.1 и чл.13 ал.2 т.3 във вр.чл.13 ал.1 т.2 ЗМГО, без правно основание обект на това изключително право-комбинирана марка № 53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „Мазда 6“ с рег.№ В 7300 НА, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентно ведомство на Република България - престъпление по чл.172б ал.1 НК, за което се предвижда наказание лишаване от свобода до 5 години и глоба до 5000лв – л.149-151 от т.3 на ДП № 239/2014г. Със същото Постановление на ищеца е взета МНО „Подписка“. На същата дата-2.12.2016г е бил разпитан в качеството му на обвиняем по ДП № 239/2014г; продължил 5 минути, като ищецът е отказал да дава обяснения. С

Постановление от 19.12.2016г на зам.Р-н прокурор е констатирано, че са били събрани доказателства, сочещи за евентуално извършване на деяние и по чл.255 НК, поради което е било постановено разделяне материалите по ДП № 239/2014г, касаещи деянието по чл.255 НК и същите са изпратени на ВОП с оглед произнасяне по компетентност – л.163 от т.3 на ДП. С протокол от 3.02.2017г на ищеца е предявено разследването по ДП № 239/2014г - л.187 от т.3 на ДП. Със заключително мнение от 10.02.2017г досъдебното производство срещу Д. К. е изпратено на ВРП с мнение за предаване лицето на съд-л.190 от т.3 на ДП № 239/2014г. С Обвинителен акт от 22.02.2017г, внесен от прокурор при ВРП във ВРС, Д.К. е обвинен в извършването на престъпленията по чл.172б ал.1 вр.чл.26 ал.1 НК и по чл.172б ал.1 НК, посочени в Постановлението за привличане на обвиняем от 2.12.2016г - л.4-7 по НОХД № 907/2017г на ВРС. По внесения от ВРП обвинителен акт срещу ищеца е образувано НОХД № 907/2017г на ВРС-45с-в, производството по което е проведено при условията на чл.371 т.1 НПК. По делото е било проведено предварително изслушване на 12.04.2017г и девет открити съд.заседания през периода 9.06.2017г-16.07.2018г. С Присъда № 202/16.07.2018г ищ.Д.К. е бил признат за невиновен и оправдан, на осн.чл.304 НПК, по обвинението за извършване на престъпление по чл.172б ал.1 вр.чл.26 ал.1 НК, за това че за периода от 14.08.2013г до 21.08.2013г, в гр.Варна, в условията на продължавано престъпление, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ,„Ласиа-Ив.М.“-Варна, с управител Ив.Хр. М., използвал в търговската си дейност-таксиметров превоз на пътници, осъществяван чрез ЕТ,„Ведитив Дим.К.“ - Варна, в нарушение на разпоредбите на чл.73 ал.1 и чл.13 ал.2 т.3 вр.чл.13 ал.1 т.2 от ЗМГО, без правно основание обект на това изключително право комбинирана марка № 53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „Мазда 6" с рег.№ В7300НА, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентното ведомство на Република България; признат е за невиновен и оправдан, на осн.чл.304 НПК, по обвинението за второто престъпление от същия характер - по чл.172б ал.1 НК, за това че на 9.10.2014г в гр.Варна, без съгласието на притежателя на изключителните права ЕТ,„Ласиа-Ив.М.“-Варна, с управител Ив.Хр.М., използвал в търговската си дейност - таксиметров превоз, осъществяван чрез ЕТ,„Ведитив Д. К.“-Варна, в нарушение на разпоредбите на чл.73 ал.1 и чл.13 ал.2 т.3 вр.чл.13 ал.1 т.2 от

ЗМГО, без правно основание обект на това изключително право комбинирана марка № 53162, поставена чрез рекламни стикери върху таксиметров автомобил „Мазда 6" с рег.№ В7300НА, представляваща регистрирана търговска марка по национален ред в Патентното ведомство на Република България, като на осн.чл.305 ал.6 НПК вр.чл.81 ал.1 вр.чл.13 ал.2 т.4 вр.чл.13 ал.1 т.2 от Закона за марките и географските означения на същия е наложено административно наказание „глоба" в размер на 1000лв /хиляда лева/. Присъдата е потвърдена с решението на ВОС № 305/ 23.11.2018г по ВНОХД № 1096/2018г, влязло в законна сила на 23.11.2018г. Във втората съдебна инстанция е било проведено едно о.с.з.

По нак.дело е приета като доказателство справка за съдимост и бюлетин за съдимост на ищеца /л.22-25/ от които се установява, че към момента на повдигане на обвиненията ищецът е бил реабилитиран за сл.престъпления:

1/ по чл.251 вр.чл.63 ал.1 т.4 вр.чл.26 ал.1 вр.чл.54 НК, считано от 25.01.1993г, на осн.чл.86 ал.1 т.1 вр.чл.86 ал.2 от НК,

2/ по чл.251 вр.чл.63 ал.1 т.4 и чл.54 НК и престъпление по чл.325 ал.1 вр.чл.63 ал.1 т.4 и чл.54 НК, на осн.чл.86 ал.1 т.1 НК;

3) по чл.245 вр.чл.243 ал.1 вр.чл.18 ал.1 вр.54 НК, считано от 19.11.2005г, на осн.чл.88а ал.3 вр.ал.1 НК

Същият е бил осъден, без да е реабилитиран, за престъпление по чл.187 вр.чл.26 ал.1 и чл.78А ал.1 НК за това, че през периода 15.09.2010г-14.01.2011г в гр.Варна, при условията на продължавано престъпление, изтезавал непълнолетно лице - сина си И. Д. К., род.8.03.1996г, намиращо се под негови грижи и извършеното не съставлява по-тежко престъпление.

На л.46-52 от том 3 на ДП №239/2014г. по описа на ОД на МВР Варна са представени актове за установяване на административно нарушение, от които е видно, че на 06.07.2016г. ищецът е упражнявал таксиметрова дейност.

За доказване на преживените от ищеца болки и страдания по делото са събрани гласни доказателства чрез разпита на свидетелите Т. Д. К. и Й. Н. Й..

Свид.Т.К., 28год., дъщеря на ищеца, чиито показания се ценят от съда при условията на чл.172 ГПК, установява, че държанието и отношението на баща ѝ се променили. По принцип бил весел човек, говорел много, винаги си говорили и общували вечерно време, когато се приберат, чували се и през

деня. След обвинението станал по-нервен, по-избухлив, затворил се в себе си, не говорел, не им обръщал достатъчно внимание, спрял да се обажда през деня. Имало период, в който спрял да работи за няколко месеца. Не се чувствал добре, започнал да вдига кръвно и да пие хапчета за кръвно, вечер не можел да спи и нямал как да ходи на работа като таксиметров шофьор. Делото станало достояние на обществото и приятелския му кръг. Всеки, който го познавал, знаел и това му повлияло много зле. Не се чувствал нормално като човек, като баща и приятел. Променил се изцяло като човек. Станал по-избухлив, заяждал се, ядосвал се, реагирал остро. Пиел хапчета за кръвно, за нерви. Преди това не пиел никакви лекарства. Отслабнал двадесет и няколко килограма, без да е искал това, въпреки, че се хранел нормално. Все още не бил особено добре и пиел хапчета за кръвно. По време на делото работел. Спрям да работи за няколко месеца, заради физическото и психическото си състояние, тъй като не се чувствал добре.

Свид.Й.Й.,57год., излага, че познавала Д. от 7-8 години. В края на 2016г-2017г-2018г разбрала, че срещу ищеца се водело досъдебно производство. Той споделил, че имал много проблеми и не искал да присъства повече на техните семейни събирания. Свидетелката му давала от своите хапчета за кръвно. Той започнал да ходи по кардиолози, а свид.Й. го изпратила на невролог. Д. споменал, че срещу него се водели дела и го обвинявали неправилно. Сестра й, която живеела с Д., няколко пъти искала пари назаем. Сестра й казала, че Д. спрял да ходи на работа, защото бил изнервен и не можел да кара. Свид.Й. ги посъветвала да отидат на невролог, а сестра й отговорила, че били ходили, но оттам ги пратили на психиатър. Изписали на Д. никакви успокоителни хапчета, защото вечер не можел да спи. Не бил добре. Той често се карал със сестрата на свидетелката и затова не искал да контактува и с последната. Спрям да се вижда с тях или съвместно да празнуват по поводи. Преди да се появят тези проблеми бил комуникативна личност, имал приятели, общувал. Непрекъснато се събирали, играели карти, правили си зимнина. След това ищецът се отдръпнал. Казал, че не иска да работи с клиенти и да се вижда с никого. Споделил, че се разтрепервал и не можел да работи с клиенти. Имало периоди, в които Д. не работел и тогава сестра й искала пари назаем. Споделил, че спрял да работи, защото му било неудобно, заради делата се чувствал зле, срамувал се от роднините.

Горната фактическа установеност обуславя следните **правни изводи** :

Съгласно чл.2 т.3 ЗОДОВ Държавата отговаря за вредите, причинени на граждани от разследващите органи, прокуратурата или съда при: обвинение в извършване на престъпление, ако лицето бъде оправдано, или ако образуваното наказателно производство бъде прекратено поради това, че деянието не е извършено от лицето или че извършеното деяние не е престъпление, или поради това, че наказателното производство е образувано след като наказателното преследване е погасено по давност, или деянието е амнистирано.

Отговорността на Държавата е обективна и може да бъде ангажирана независимо от това дали вредите са причинени виновно от съответното длъжностно лице, действало от името на съответния държавен орган, както и когато формално са били налице предпоставки за образуване на наказателно производство - законен повод и достатъчно данни за престъпление.

Съгласно чл.7 ЗОДОВ искът за обезщетение следва да се предяви срещу органа, от чиито незаконни актове и действия са причинени вредите. Отговорност в случая носи Прокуратурата, по чието разпореждане е образувано наказателното производство и която е упражнявала ръководство и надзор, като е контролирала хода на разследването, проучвала и проверявала и всички материали по делото, давала е указания по разследването, внесла е обвинението и впоследствие участвала в наказателното производство, приключило с оправдаване на ищеца.

За да бъде ангажирана отговорността на Държавата задължително условие е да са причинени вреди, които да са резултат от незаконното обвинение. Достатъчно е впоследствие лицето да бъде оправдано, независимо че извършените отделни процесуално-следствени действия са били в съответствие със закона и правомощията на разследващите органи.

Поради липсата на специална уредба в ЗОДОВ, следва да се приложи общото правило на нормата на чл.52 ЗЗД при съблюдаване принципа на справедливост досежно размера на обезщетението, като се съобразяват границите на отговорността, визирани в хипотезата на чл.4 ЗОДОВ - само за преките и непосредствени вреди. Преките вреди обосновават причинно-следствената връзка между противоправността на поведението на делинквента и вредите. Непосредствени вреди са тези, които по време и място следват противоправния резултат.

Понятието „справедливост“ по смисъла на чл.52 ЗЗД, не е абстрактно, а е свързано с преценката на редица конкретни, обективно съществуващи при всеки отделен случай обстоятелства, които следва да се вземат предвид при определяне размера на обезщетението за неимуществени вреди. Такива обстоятелства са вида, характера, интензитета и продължителността на увреждането на ищеца, тежестта на повдигнатото обвинение, продължителността на наказателното производство, включително дали то е в рамките или надхвърля разумните срокове за провеждането му, вида на взетата мярка за неотклонение, вида и броя на извършените процесуално-следствени действия с ищеца, както и по какъв начин всичко това се е отразило на ищеца - има ли влошаване на здравословното му състояние и в каква степен и от какъв вид е то, конкретните преживявания на ищеца и изобщо цялостното отражение на предприетото срещу него наказателно преследване върху живота и семейството, приятели, професия и професионална реализация, обществен отзвук и пр.

Вредите, извън неизбежно следващите се от образуваното наказателно производство, подлежат на доказване, а не се презумират и затова съобразно правилата на чл.154 ал.1 ГПК за разпределение на доказателствената тежест в процеса, в тежест на ищеца е да установи, че е бил привлечен като обвиняем за престъпления, за които впоследствие е била постановена оправдателна присъда, както и че е претърпял неимуществени вреди, които са в причинната връзка с привличането му като обвиняем, както и размерът на същите.

В настоящия случай се установява следното: спрямо ищеца е било образувано наказателно производство, по което е привлечен като обвиняем, повдигнато и поддържано е било срещу него обвинение за извършване на престъпления по чл.172б НК, първото от които в условията на продължавано, съгл.чл.26 НК. Впоследствие, след поредица от процесуално-следствени действия обвинението, е внесено в съда, като е образувано НОХД № 907/2017г на ВРС, производството по което е приключило с присъда, потвърдена с влязло в сила решение по ВНОХД № 1096/2018г на ВОС, с което е поставен край на наказателното преследване срещу ищеца.

Съобразно изложеното в мотивите към присъдата става ясно, че съдът е оправдал ищеца по повдигнатите обвинения, приемайки, че извършеното от К. не представлява престъпление по см.на чл.9 ал.1 НК, тъй като попада в

обхвата на чл.9 ал.2 НК, т.е. обществената опасност на извършеното от подсъдимия деяние е явно незначителна и затова не следва да бъде третирано като престъпление. Затова е приел, че не бил осъществен съставът на престъплението по чл.172б ал.1 НК, наложило неговото оправдаване за соченото престъпление. Същевременно, наказателният съд е приел, че извършеното от К. противоправно деяние има белезите на административно нарушение, поради което на Д.К. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 1000лв, на осн.чл.305 ал.6 НПК вр.чл.81 ал.1 вр.чл.13 ал.2 т.4 вр.чл.13 ал.1 т.2 от ЗМГО.

При това положение следва да се приеме, че са налице всички елементи от фактическия състав на чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ, обосноваващи Основанието за ангажиране на отговорността на държавата е обективният факт, че по съответния ред е призната незаконността на действията на правозащитните органи.

Определянето на обезщетението за неимуществените вреди е свързано с преценка на конкретни обстоятелства, свързани с личността на дееца - дали е осъждан или не, тежестта на обвинението му, продължителността на разследването, липсата/наличието на взета мярка за неотклонение, и не на последно място как се е отразило незаконното обвинение на последващото протичане на живота на ищеца. /ППВС № 4/1968/.

При определяне размера на обезщетението съдът съобразява конкретните обстоятелства:

1/ характерът и тежестта на престъплението, в извършването на което лицето е било незаконно обвинено.

В случая престъплението, за което е повдигнато обвинение на ищеца не е за тежко такова по смисъла на чл.93 т.7 от НК, доколкото съобразно нормата на чл.172б, ал.1 НК в редакцията ѝ, действала към момента на повдигане на обвинението, се предвижда наказание лишаване от свобода до пет години.

2/ цялостната продължителност на производството, тъй като всяко лице има правото на адекватен срок-подходящ според обстоятелствата по делото, който да не го дължи прекалено дълго и необосновано в неизвестно положение. Релевантният период е от момента на повдигане на обвинението, а крайният – влязлата в сила оправдателна присъда.

В настоящия случай това периодът е от първото Постановление за привличането на ищеца като обвиняем от 29.10.2015г до влизане в сила на оправдателната присъда на 23.11.2018г или общо 37 месеца.

Предприетите срещу ищеца процесуални действия на досъдебната фаза не са били интензивни - спрямо същия е било повдигано два пъти обвинение, разпитан от органите на разследването е бил три пъти; от тях два пъти за много кратко време – 2мин и 5мин/, еднократно е дал сведения в производството /20мин/.

По отношение на ищеца е била взета мярка за неотклонение „подписка“, т.е. най-леката, за времето от първоначалното постановление за привличане от 29.10.2015г до нейната отмяна с Постановлението от 24.08.2016г, след като нак.производство е било прекратено и делото върнато за доразследване. С последващото Постановление за привличането на ищеца като обвиняем от 2.12.2016г отново му е била наложена МНО“Подписка“. Така общата й продължителност е била за по-кратък в сравнение с цялото нак.производство период-34 месеца. При действието на същата не е била ограничена възможността на Д.К. за свободно придвижване, както и да извършва търговската си дейност – таксиметров превоз, което се установява от данните по делото.

Съдът съобразява и броя на извършените процесуални действия с участието на ищеца в съдебната фаза, приключило в разумен срок. Продължителността на висящото наказателно производство в съдебната му фаза не се дължи на процесуално бездействие на съда или поведението на ответника, а е било обективно обусловено от необходимостта от попълване на делото с доказателства и разрешаването на възникнали процесуалните въпроси, включително и по искания на самия ищец Д.К. чрез неговия процесуален представител.

Изложеното налага извода, че производството общо в двете му фази /досъдебна и съдебна/ не е продължило значително дълго, както и не се установяват множество процесуални действия и проведени съдебни заседания, на които ищецът е бил задължен да присъства. Същото е приключило в рамките на разумните срокове, съобразени с разпоредбите на чл.22 ал.1 и ал.2 НПК и чл.234 НПК, както и съобразно установената от ЕСПЧ практика досежно понятието “разумен срок”. В последната, макар да

не е обвързана с фиксиран период, в отделни решения варира от 15 месеца до 8 години. Това обосновава извод, че не допуснато нарушение на изискването за разследване в разумен срок по чл.6 ЕКПЧ.

3/ на сл.място съдът съобразява и личността на увредения-предишни осъждания, начин на живот, ценностна система и обичайната среда.

По делото се установи, че ищецът е имал множество предходни криминални прояви, като е осъждан за престъпления от общ характер, макар за част от тях да е реабилитиран: две присъди по чл.251 НК /неизпълнение на задължение за деклариране на парични средства, благородни метали, скъпоценни камъни и изделия със и от тях, пренасяни през границата на страната, която е външна граница на ЕС, като стойността на предмета на престъпление е в особено големи размери/. По втората присъда му е било наложено наказание и за престъпление по чл.325 НК /непристойни действия, грубо нарушаващи обществения ред и изразяващи явно неуважение към обществото, т.е. „хулиганство“/. Имал е и постановена присъда по чл.245 НК /за приемане на подправен паричен или друг знак по [чл.243](#) и след като узнае, че е такъв, съзнателно го прокара в обръщение като истински/. Освен горепосочените присъди по отношение на ищеца има постановена такава, по която не е реабилитиран и която е за престъпление по чл.187 НК за това, че през периода 15.09.2010г-14.01.2011г при условията на продължавано престъпление е изтезавал непълнолетно лице—своя син И. Д. К., род.8.03.1996г, намиращо се под негови грижи и извършеното не съставлява по-тежко престъпление.

б/ данните за психическото състояние на ищеца.

Действително, образуването на наказателно производство срещу едно лице, само по себе си може да бъде силен стресобразуващ фактор, водещ до преживявания на вътрешно безпокойство, неудобство, притеснение и несигурност.

В случая, очевидно е, че за ищеца това не е първото наказателно производство, водено срещу него, за да се направи извод, че настоящото такова го е довело до състояние на дистрес, при което лицето да не може напълно да се адаптира и демонстрира поведение, проявяващо се като неадекватно социално взаимодействие /напр.агресия, пасивност или самоизолация/. Когато едно лице е осъждано и за други престъпления,

интензитетът на страданията му не би могъл да се сравни с тези на лице, по отношение на което за първи път се подвигна обвинение /така в Решение № 60/14.05.2019г по гр.д.№ 2324/2018г ВКС-IV ГО/.

Обремененото съдебно минало на ищеца, обаче, не може да обоснове и извод, че лицето изобщо не търпи никакви вреди от друго обвинение, признато за незаконно /така в решение № 3/29.01.2014г по гр. д. № 2477/2013г на ВКС, IV ГО/. Но, както е прието, съдебното минало на пострадалия може да даде отражение върху размера на дължимото обезщетение двупосочно – или до намаляването му, ако се направи извод, че лицето има нагласата към девиантно поведение и затова нивото на душевните му притеснения и негативни преживявания е занижено; или до увеличаване, ако след минало осъждане е коригирало поведението си, а понастоящем е незаконно обвинено /така в решение № 55/11.03.2013г по гр.д.№ 1107/ 2012г на ВКС, IV ГО, решение № 112/14.06.2011 г. по гр. д. № 372/2010 г. на ВКС, IV ГО е прието/.

В настоящия случай съдът съобразява приетото от наказателния съд, че извършеното деяние е противоправно, макар да не осъществява състава на престъплението и затова на ищеца е наложено административно наказание. От това прави извод за психически нагласи у ищеца към девиантно поведение и липсата на осъзнатост, съответно и за намален интензитет на преживените страдания.

По делото не се установява твърдението проблемите в личните взаимоотношения в семейството му да са били в резултат на незаконно повдигнатото обвинение. Ищецът е бил разведен. Според показанията на свид.Й.Й., с чиято сестра ищецът съжителства от близо десет години и която не е майка на децата му, не се установява да е бил отхвърлен от близките си или приятелите си.

Не се установява и това предприетото срещу него наказателно производство да е имало обществен отзвук с негативни последици за него, нито за упражняваната от него таксиметрова дейност. Тъкмо обратното, от доказателствата в досъдебното производство се установява, че и след повдигане на обвинението, същият е продължил да работи, за което се съди от показанията на свид.Т.К., негова дъщеря и съставените актове за установяване на административно нарушение и затова намира за необективни показанията на втората свидетелка.

Няма твърдения и доказателства ищецът да е бил публична личност и това да е дало негативно отражение върху неговия публичен облик.

Липсват обективни данни – медицинска документация, която да сочи на настъпили усложнения в здравословното състояние на ищеца както по време на повдигане на обвинението, така и след това, т.е. да се направи извод за пряка причинно-следствена връзка между здравословното и психическо състояние с образуваното наказателно производство. Приеманите от ищеца лекарства за кръвно, както сочи свид.Й., които самата тя му била дала, не са надлежни и убедителни доказателства за състоянието му при положение, че същото няма медицинско образование, липсват данни за поставена диагноза и откога е било констатирано това. Затова не може да се обоснове извод за трайно влошаване здравословното състояние на ищеца – физиологично или пък психическо такова, обусловило сериозни психически проблеми или психиатрични заболявания.

Така в настоящия случай не се установява обвинението да се отразило крайно негативно върху ищеца с оглед неговата личност и начин на живот, не се установява да е рефлектирало върху професионалната му реализация, да се отразило в каквото и да е била степен на общественото доверие и социалните му контакти. Не се установяват негативни отражения върху здравословното му състояние, както и личната му емоционална сфера на ищеца да е била засегната в значителна степен-да е претърпял емоционални, психически и нравствени терзания от особен характер и в такъв значителен интензитет, отличаващ ги от обичайните такива. В обобщение, не се установява воденото наказателно производство да е причинило такава дълбока емоционална травма, която да е довела до срИ.е на самочувствието на ищеца или да е оказало сериозно негативно въздействие върху психиката му, финансовото състояние, социалната и професионална реализация.

Предвид всичко изложено съдът приема с оглед личностовата характеристика на ищеца, че претърпените от него неимуществени вреди във вид на преживени безпокойство, неудобство, притеснение и несигурност не са надхвърляли дори обичайните. Ето защо счита, че справедливият размер на паричното възмездяване за претърпените от ищеца неимуществени вреди в процесния случай следва да бъде в размер не повече от **1500лв.** При определянето му съобразява и общото ниво на жизнен стандарт в страната, а

също и че оправдателната присъда като морално обезщетение сама по себе си може да компенсира преживените страдания в много по-голяма степен.

По заявеното от Прокуратурата **възражение за съпричиняване**, на осн.чл.5 ал.2 ЗОДОВ.

Анализът на всички обстоятелства, имащи отношение към справедливото овъзмездяване, е от значение и поради забраната размерът на обезщетението да бъде източник на обогатяване за пострадалия, а също и с оглед приложението на [чл.51 ал.2 от ЗЗД](#) и [чл.5 ал.2 ЗОДОВ](#), е необходимо да се вземе предвид твърдените и установени по делото обстоятелства, обуславящи извод за съпричиняване, т.е. когато пострадалото лице с поведението си недобросъвестно е създал предпоставки за повдигане и поддържане на незаконно обвинение, то дължимото обезщетение следва да бъде намалено на основание чл.5 ал.2 от ЗОДОВ, тъй като настъпилият от наказателното преследване вредоносен резултат е в причинно-следствена връзка и с поведението на пострадалия /в този см. Решение на ВКС № 144/11.10.2017г по гр.д.№ 534/2017г/.

В настоящия случай, макар ищецът да е бил оправдан по обвинението за престъплението по чл.172б, ал.1 НК, наказателният съд е приел, че, за да наложи административно наказание на Д.К., деянието му е било противоправно и затова съставлява административно нарушение по см. на чл.81 ал.1 от ЗМГО.

Доколкото настоящият съд е обвързан от извода на наказателния съд за характера на деянието като противоправно, следва изводът, че ищецът с поведението си недобросъвестно е създал предпоставки за повдигането и поддържането на обвинението, с което е допринесъл за настъпването на вредоносния резултат и това е в пряка причинно-следствена връзка с проведеното наказателното преследване /в този см.[Решение на ВКС-IV ГО № 194/8.10.2018г](#) по гр.д.№ 4864/ 2017г, ВКС, постановено по реда на [чл.290 ГПК](#)/.

При това положение съдът приема, че е налице съпричиняване в размер на 50%, каквато е и обичайната практика в такива случаи /напр.[Решение № 194/8.10.2018г](#) по гр.д.№ 4864/2017г на ВКС-IV ГО; [Решение № 143/5.07.2011г](#) по гр.д.№ 1070/2010г на ВКС-III ГО, с което е прието съпричиняване 60%//.

В обобщение следва, че при установена причинно-следствена връзка между действията на ответната страна и увреждането на ищеца, което се извежда от общите правила на чл.51 ЗЗД и чл.4 ЗОДОВ, следва да бъде присъдено обезщетение в полза на ищеца, явяващо се паричен еквивалент на претърпените болки и страдания, чийто размер се определя на **750лв.**

За разликата над посочената сума искът като недоказан по основание и размер до претендираните 5 000лв като частичен иск от общия размер на претенцията от 10 000лв подлежи на отхвърляне.

Съвпадащите крайни правни изводи на двете инстанции обуславят потвърждаване постановеното от ВРС решение в обжалваната му част.

По акцесорния иск.

Съгласно задължителните указания, дадени с т.4 от ТР № 3/2004г на ОСГК на ВКС отговорността на Държавата за вреди от незаконни действия на правозащитни органи възниква от момента на влизане в сила на оправдателната присъда. От него момент същите изпадат в забава и съответно дължат лихва върху размера на присъденото обезщетение.

В настоящия случай оправдателната присъда е влязла в законна сила на 23.11.2018г, от който момент следва да се дължи законната лихва върху определения размер на обезщетението.

Доколкото с исковата молба се претендира присъждане на обезщетение за забавено изпълнение с начална дата подаване на ИМ - **19.10.2021г**, то ВРС е уважил иска така, както е бил предявен.

Ето защо и в тази част решението следва да бъде потвърдено.

По разноските

Поради неоснователността на подадената въззивна жалба в полза на въззивника не следва да бъдат присъждани разноски.

Мотивиран от горното, **СЪДЪТ**

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решението на ВРС-ХVІс-в № 2578/ 01.08.2022г по гр.д.№ 15102/2021, в частта му, с която е **отхвърлена** претенцията му срещу Прокуратурата на РБ за обезщетение за разликата **над 750лв** до

претендираните 5000лв, представляващи частичен иск от общо претендирана сума в размер на 10000лв – обезщетение за претърпени неимуществени вреди в резултат на повдигнато срещу него обвинение в извършването на престъпление от общ характер по чл.172б ал.1 НК, по което е образувано ДП № 239/2014г по описа на ОД на МВР Варна, както и НОХД № 907/2017г по описа на ВРС, с което ищецът е признат за невиновен и ВНОХД № 1096/2018г по описа на ВОС, с което присъдата на ВРС е потвърдена, ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска в съда — 19.10.2021г до окончателното изплащане на задължението, на осн.чл.2 ал.1 т.3 ЗОДОВ.

Разноски за въззивната инстанция не се присъждат.

Решението в останалата осъдителна част, с която е присъдена сумата от 750лв, не е обжалвано и е влязло в законна сила

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, на осн.чл.280 ал.3 т.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____